

POJAM ENTROPIJE NA OBALI U MENPORTU

Piter Redgrouv

7 tačaka — 37 cicera

PIRE REDGROUV (Peter Redgrove) rođen je u Kingstonu kraj Londona. Studirao je u Kembridžu prirodne nauke, a potom radio kao novinar, izdavač, pa kao predavač na više univerziteta u SAD i Engleskoj. Nastanjen je u Folnautu (Kornvol). Vrlo je plodan i raznovrstan pisac — izdao je tridesetak zbirki poezije, više od deset radio i TV drama, sedam romana, psihološku studiju o menstruaciji u saradnji sa svojom ženom pesnikinjom Penelopom Satl, itd. Njegov značaj i uticaj u velikom su porastu posljednjih godina. Kritičari ga porede sa Tedom Hjuzom, počesto na štetu Hjuza. U svakom slučaju Piter Redgrouv pripada samom vrhu engleske poezije danas: Hini, Hjuz, Hil, Porter, R.S. Tomas, Redgrouv. Red je po svoj prilici slučajan i stvar književnog ukusa.

Prevod i beleška Srba MITROVIĆ

SILA

Na farmi gospode Tajson, struju stvara
Drveni točak kog potok pokreće.
Čvrst, podmazan, vrti se posred
Bele bujice što preko stena nadire.
Silina njena noću naniže hrli
I trese svetle sobe, svetlo podrhtava;
To divska snaga planine k nama silazi.

Visoko, vrhu blizu, obala je široka
Na plavnom nemirnom jezercu;
Ono drhti od bure u nedrima
Koja nam treptaje svetlosti doprema.
Duva li kao danas, ta sila
Repom svojim šiba, a nebo uzavri
Od olujnih pocepanih oblaka što moć neobuzdanu
Radaju, a ova u burnoj provali bije o obalu
Gde sunce stoji u sebe dola zagledano
I čini da vazduh se u zamasi kovitla visoko,
Dok njegovu penušavu grivu noćnik vijori. Vrtimo se
I mi kao labav točak, a treptaji nas svetla
U zimu nose, bujice prate. Sunce
Podiše vazduh s kladenaca, zelen—izdanaka, šuma
I samo se pred njim povlači uz prhtaj grana,
Pa bistru vodu izliva i neobuzdanu bujicu
Što svetle zrake sa svoje grive stresa
Na oštrom vetru i repom niz stene šiba,
Dole u dvorište farme gospode Tajson.

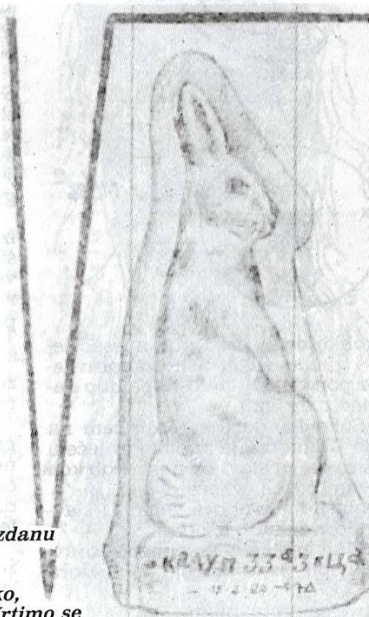
S' engleskog: Srba Mitrović i
Tomislav Mišić

POJAM ENTROPIJE NA OBALI U MENPORTU

«C'est elle! Noire et pourtant lumineuse.»*

Močvarna šuma, vrêla koliko i drveća.
Ona lagano skliznu u kal.
Haljina je bela, reče i to ne valja.
Kožasto, sjajno blato smrdelo je razgaženo.
Belo i glatko je telo, reče ona i to ne valja,
Ne sasvim; imaću glade,
Lepše telo, a moja zlatna kosa
Rasipaće obilje valjanosti posvuda.
Pa se polako natraške u kal vrati.
Da je haljina bela, reče, sa malo crnog,
Ukrašena samo malecnom pegom, mrljom, nekim tamnim
Žigom predaka, ili da je sasvim crna
Pošto sam ja bela, no — to je moja greška.
Pa pokunjena, lagano, u haljini svoj u pliseu, kliznu u glib.

Blato štrca bujnim semenom i raznovrsnim polenom.
Crni se mlazevi šire po naborima haljine, crni nabori
Prozimaju bele, a ona stade
Njišući se prepolovljena. Da li je to pravo, jeca,
Dok debeo, sočan, neverovatno kiseo glib
Oko njenoga vrata raste i tu dijamant joj blati?
Jeste pravo, pa vrat svoj beli protegnuv
Udahnu jednom duboko i unazad zakorači.
Zlatne se kike za njom po površini vuku.

Glib se povlači, leži težak, gadan, crn.
A zatim se to meko salo razmiče i ona hitro ustaje
Obučena kao humka slasne zemlje
Koja se podiže naglo u strujnom kлокotu
I visoko raste, pa gladeći puna bedra iskoračuje
Oblim stubovima, sva zaogrnutu u tamno.
A onda se tama otvori širom, plavim očima
Ove crne Venere koja u noć ustade pod kacigom,
Pa dok klizi, osmejuje se bleštavu i baca
Sjajne otkose kao melasu po svome putu.

Ko je ta crnkinja što trči na obali
Ustreptalog osmeha, a zubi joj tako beli
Kao i talasi što kleče zasenjeni na peščanom žalu?
S ustreptalim lepetom crne vrane uzleću,
A ona trčeći razdragano u nametnutim ritama,
Rasipa tvar i malen život vijori!

Ona se smeje glasno i opet pokazuje zube i kliče:
Sada pošto sam potpuno crna i trčim u čitavom svom obilju
I spoznavši ga malo, naučih
Da je potpuno pogrešno biti sasvim i uvek beo;
I s to malo saznanja, jako mi je stalo
Da negde na sebi sačuvam malo bar crnila.
Dovoljan je slinav nos, prljav nokat.
Blato je dobra odeća, ali ne najbolja.
O, gle, ona trči u more. Hoda
U prugastoj belini po blistavom pesku koji se širi
Kao da je naboran kal čitavog sveta pročišćen potpuno.
Te crne vrane guću kao golubovi, sijaju nova sunca
Iz svake kapi razarajući talasa,
Iz svakog kristala razorene stene.
Natopljena glibom, čista belina likuje,
Iz ovog sudara nove se boje rodiše,
A na njihovom skliskome putu do mora
Skrivena obilja duboke tame pevahu

S engleskog: Srba Mitrović i
Tomislav Mišić

* -To je ona! Crna, a ipak sjajna-. Završni stih iz prvog soneta četvorodelne pesme
«Privedenje» francuskog pesnika Sarla Bodlera.

OZBILJNI ČITAOCI

Sav muvlji svet čita mikroskopske knjige;
Vrlo su napregnute i tihe,
Savijenih ramena, raširenih nogu
Na beloj površini ultrapas—stola: čitaju.
Ja se pak s knjigom povučem u malu trepezariju;
One se podignu i kruže, pa se ponovo skrase čitajući
Pogurene. Ne pokušavaju da pre mene
Probaju moj masni hamburger, već čekaju
Kao ljubazni čitaoci da ga ja maknem u stranu,
A onda kratko probaju, pa se opet prihvataju svojih knjiga
Kao čitalačka grupa s rožnatim naočarima. Ja
Čitam dok jedem, jedna muva
Veličine slova spusti se na moju knjigu;
Ostavljam je na miru. Čitaj i daj drugome da čita!